

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

ELŐFIZETÉSI ÁRA POSTÁN KÜLDVE EGY ÉVRE 4 KORONA.

II. évfolyam 29. szám.

Ára 4 fillér.

1914. július hó 19.

DAL A TENNISZRŐL.

Ma reggel az ágyamban én
Merészen felültem,
Reggel hét volt és félnyolcra
Tenniszre készültem.

Azt gondoltam, hogy majd szépen
Felöltözöm gyorsan,
Kaptam magam és sebtében
Kicsit megmosdottam.

Elütötte már a nyolcat,
Mikor megérkeztem,
Beálltam én a pályára
És neccelni kezdtem.
Érdekes volt, hogy a lapdák
Oly szépen repültek,
Vonal helyett állandóan
Kint egy padra ültek.

Meguntam a tenniszt reggel,
Hát délután mentem,
Hogy nagy hecc folyik le itten
Láttam én azt menten.
Itt mindenki csak parancsol,
Itt nem tisztel vezért,
Az is igaz: a tenniszhez
Egyetlen egy sem ért.

Azon gondolkoztak épen,
Hogy tizenkét labdát,
Hogy osszanak ők kétfelé,
Melyik hatot kapják.
S mert megegyezni nem tudtak,
Gondoltak egy nagyot,
Hogy ne legyen veszekedés,
Hát kidobtak hatot.

Kevés tenniszezőt láttam
Világéletemben,
De oly sokat, mennyi itt van
Még el sem képzeltem.
Ha mindegyik játszadoznék,
És ez így jó vóna,
Úgy néznének ki, mint vagy száz
Hering egy hordóba'.

No de se baj, nem játszanak
Egyszerre itt százan,
Hisz ötvenen vannak ők csak
S játsznak valahányan.
De hisz nekünk ez is csak jó,
Semmi gondunk rája,
Aki nek nem tetszik menjen
Délamerikába.

Frim.

Mindenféle hivatali, iskolai, énekes- és ima- és márványozással a legjutányosabb árak mellett készíti **KÖNYVEK BEKÖTÉSÉT** díszes kivitelben, címaranyozással **KOVÁCS ANTAL** könyvkötészete.

Kínrímek.

Károlyi ül a bakon,
Végig vág a lovakon,
Nyargal hegyen, tavakon,
Pétervárnak tart vakon.
Mindez pedig onnat vagyon,
Mert a kuruc mérges nagyon,
Eluszott egy csomó vagyon,
Majd hogy nem ütötték agyon
Chlavelandban.

—
Ha bluzát Mariska varrja
Még a rántást is kavarja.

—
Hervay narancsot papál
Mellette Kayser pap áll.

—
Olyan könyvet vett egy ifjú,
Kinek bajsza lenge,
Melyet bájos magyar nő irt,
Neve: Bajza Lenke.

—
Varga Pétert vadőrök ölték meg,
De vagyonát nem örökölték meg.

—
Mikor lobban a szerelem fel?
Midőn az ivlámpát este szerelem fel.

—
Idegességedért
Nagyon féltett Elek,
Amiért téged
En is féltettelek.

Interview.

— Mit fognak tenni, ha az ellenzék ellenkezése dacára megszavaznák a közigazgatás államosítását?

Ellenzéki vezér:

Azért vagyok kuruc követ,
Miniszterhez vágjak követ.
Kalamárist odavágni
Azt a teremtésit,
Egyhangulag kijelöltük
A honmentő Dést.

A tisztviselők államosítása.

A törvényhatósági tisztviselők államosítása alkalmával állásuk szerint egyenruhával lesznek ellátva. Most a már elvben elfogadott egyenruhák színe és alakjához megfelelő jelvények szerkesztésére pályázat hirdettetett. Az eddig jelentkezett pályázók következő jelvényeket ajánlják:

1. *Alispán*: veres nadrág és atilla (nyáron zubbony) sárga zsinórzattal, a galléron bőségszaru aranyból, sastollas kalpag.

2. *Vármegyei főjegyző* hasonló mint az alispáné, de a bőségszaru ezüstből. Így a főszolgabírák is kucsmán darutollal. Aljegyzők és szolgabírák, halvány meggy-színű öltözék, sárga selem bőségszaruval és pávatollal.

3. *Főügyész* alispáni egyenruha, galléron a vármegye pecsétjével.

4. *Megyei fizikus* (főorvos) a főszolgabírák egyenruhája, galléron emberi alak.

5. *Megyei főállatorvos* pénzügyi szemlész egyenruha, galléron bűgő dísznókkal.

6. *Árvaszéki* személyzet: elnök és ülnökök: fekete öltözék. Elnök gallérján női alak a karján kis gyermekkel. Ülnökök hasonló ruha, galléron apró gyermekek ezüstből. Kalapok árvalányhajjal.

7. *Polgármester* pénzügyi főbiztosi egyenruha, simlis sapka, szij felett a város címerével, kakas szárny díszszel, galléron bika jelvénnel, melyet magyar paraszt vezet.

8. *Anyakönyvvezető* fekete egyenruha, nagyszélű fekete kalap, fogoly szárnydíszszel, atilla, gallérján ágaskodó tájfajta ménnel. A városi tisztviselők egyenruhája a városi közigazgatás reformja alkalmával állapították meg.

VAN-E KÜLÖNBESÉG

Kiss Károly és Nagy Károly között?
— **Nincs, mert mindkettő szereti a drága temetkezést.**

A sport mint ilyen . . .

Önagysága *Ferschlög* Achmednéval, a legelőkelőbb asszonyok egyikével volt szerencsém néhány szót váltani, amint kézimunkájával az ölében kibámult az utcára . . .

— *Szendvich* Dezső . . . ?

— Igen! nagyságos asszonyom, egy nagyon ügyes fiu . . .

— Ugyan, hogy mondhat ilyet . . . egy hencegő fráter, aki annyit számít, annyira nem kapacitás, mint az én kutyám . . . sport kell neki, a szerencsétlennek, inkább . . . majdmitmondok . . .

— De nagyságos asszonyom . . .

— Hagyja kérem. Az olyan fiunak, akinek alig van száz korona fizetése, az üljön otthon és ne sportoljon . . . arra a száz koronára henceg?

— Bocsátot kérek, hogy ellenvéleményemet tolmácsolhassam, de nagyságos asszonyom, igazán nem értem önt.

— Nézze kérem, ezen nincs mit vitatkozni, ez már közvélemény nálunk, hogy a sport csak gazdag embernek való s aki a közvéleménnyel helyezkedik szembe, abból idővel drámai hős lesz . . .

— De nagyságos asszonyom . . .

— Nem, nem kérem, nem szeretem a filozófiát . . .

— Ez nem filozófia . . .

— De hagyjuk! . . .

— Csak egy szót . . .

Erre megtörültem zsebkendőmmel gyöngyöző homlokomat, fújtam kettőt-hármat, azután mikor láttam, hogy a „közvélemény“ figyel, eképen próbáltam szivére hatni . . .

— Egyedül a sport az, amely elvonja az ifjuságot a nemtelen szenvedélyektől, a sport az, amely épségben tartja a romlandó egészségünket . . . a sport . . .

— Nagyon jó előadó képessége van.

— A sport, nagyságos asszonyom, kiemeli az embert a mostani hencegő, egymást lenéző világból, mert a sport, az olyan, mint egy jövőbeli automata,

az ember beleteszi a fejét és egy táblán leolvashatja egyéniségének hű mását . . . tegyünk fel számértékben . . . ott nem lehet csalás, ott nincs arisztokrata, ott mindenki annyit ér, *amennyi*. Valakinek a képességeit galád irigységgel nem lehet csökkenteni, a mutató a tehetség nagyon pontos fokmérője . . .

Azt mondta, hogy nem fog filozofálni.

— Ez nem filozófia nagyságos asszonyom, az lenne csak a filozófia, ha azt állitanám: „*sportoljunk, hogy ne legyünk tucateberek.*“ No! mit szól ehhez . . .

— Magam is kíváncsi volnék rá, mivel támogatná ezt az állítást . . .

— Tanulta maga nagyságos asszonyom, igaz, van egy pár esztendeje, hogy mi az a lánckövetkeztetés . . . ahol a következtetések úgy folynak egymásból, mint a lánc szemek, míg a végén egy egészet alkotnak, egy láncot, hát így van ez itt is, figyeljen jól ide . . .

Sportoljunk, hogy ne legyünk érzékiek.

Ez egy régi igazság nagyságos asszonyom. Az érzékiség legnagyobb ellenszere a sport, most már ha azt mondom: *érezkiek ne legyünk, mert akkor nem tudjuk nevelni akaratunkat.*

— No de miért ne legyünk érzékiek? Látja, hogy nekem van igazam! Minek az a sport?

Nem kell a sport!

Rimkinlódás.

A makói közkórház segédorvosa dr. Bot, állítólag Pácára változtatja nevét. Nemcsak azért, mert így neve szalonképebb lesz, hanem ott, ahol van annyi apáca, bátran helyet foghat egy igazi páca.

Makói kuruc leánynézőben.

Egy hagymásnak Gyula nevű fiától kérdi a leány apja:

— *Aztán ad-e apád just Gyula?*

— *Ő nem, de ad Justh Gyula.*

A csók.

Csók reggel, csók délben.
Csók este, csók szélben.
Csók eső, csók zápor
És csók zuhatag.

Csók eső, csók köd, csók pára,
Csók István, csóka, csicsóka.
Csók, kacsók, kócsag, csók,
Szépcsók, lépcsők és hágcsók.

Csók örület, csók téboly,
Csók erdő, csók rét, csók mező.
Néha csóknélküliség...
...Lipótmező.

— nyi.

Tótpál Vince lova.

Mi Tüsökszeresden szoktuk tölteni az időt tavasztól ősziig, Tüsökszeresd ezek szerint nyilvános nyaralóhely. (Tudniillik szeretném azt a pletykát látni, amit egy egész csomó asszony ne hozna nyilvánosságra.) Tüsökszeresd tudniillik tanya. Sok szétszórt ház, gazdaság, jó levegő és olesó élet.

A városi hírek értéke itt megnövekedik, mert a helyi társadalom figyelmére méltat olyanokat is, akiknek feje fölött máskor a bennszülött göggyével keresi a levegőt.

A társadalmi élet szombat esténkint dühöng a legjobban, előkerül a cigány és igen vigan huzza, jóllehet rossz nyelvek szerint a banda össze szokott esküdni, hogy egyik tagja se vesz tudomást a másik játékaról.

Tavaly fiakkert kapott Tüsökszeresd s ezzel nagyvárosi nivót, bár a „közvilágítás”-ként szereplő petróleum-

lámpát még három év előtt ellopták a népszerű ismeretlen tettesek.

Tótpál Vince volt az élelmes magyar, aki megszerkesztette az első tüsökszeresdi fiakkert. Ócska szekér volt biz az, hasztalan szépítgetjük. A tanyai kapitány ugyanis kihajította az olesó sziccet, továbbá itt volt a Táltos.

A Táltos ló volt és titokzatos módon került Tótpál Vince tulajdonába.

Állítólag örökölte, mások szerint akkor költötte el, mikor még „amolyan” ember volt és errefelé látogatott sűrűn a Sándor, — de vannak tudós elmék s ezek erősítik, hogy Táltos az egyetlen Árpádkorabeli műemlékünk, amint-hogy a honfoglalás képén őt örököltette meg Munkácsy Mihály is.

Valami ritka szenzáció volt, mikor Vince bekurjantott a koresma udvarára, a bálba.

— Akinek pedig fiakker kell, szóljon. Egy hatos hazáig.

Vince így jutott fuvarokhoz. Finynyás kisasszonykák, ha restellették a gyalogsétát, átüzentek érte, hogy fogjon be. (A napsugár ugyanis kihuzza a szeplőt.)

Ifju gavallérok várakoztatták a tanya előtt, mintha gummirádlis volna. Öreg urak pedig tovább spriccereztek, hiszen itt a Vince, nem kell botorkálni. A pusztai kutnál van a standja, a jó torku kapásné elékurjantja ötszáz lépésről is.

Vince ezidőtájt tanuként szerepeltén valami kihágási ügyben, a foglalkozását így diktálta be:

— Közlekedési forgalom.

Bélelt boritéku **OCEÁN** LEVÉLPAPIROS

a jelenkor legjobb levélpapírosa, mely az egész országban általánosan el van terjedve és árai a legmérsékeltebbek. Raktáron és mindenkor kapható négy különböző, igen tetszetős alakban 10, 50 és 100 darabonként csomagolva KOVÁCS ANTAL papirkereskedésében.

Odakünn pedig ő alapította meg a hazaszállítandók sorrendjét, az abszolút igazság módján:

— Ki hogy jött.

Ami az érkezést jelentette. Aki régebben itt van, hamarabb mehet.

Táltos vidám állat volt és kedvence mindenkinek. Életkorához mértén esőndes és derűs, hiszen a legérdekesebb terheket cipelte.

Az idén azonban nem találkoztunk vele s most fájdalmasan kell róla megemlékeznünk. Oknyomozólag kutatva a köréje fonódó rejtély szálait, el kell mondani, hogy a tavasszal letelepedett nálunk Kucsora tökepénzes, aki reggeltől estig az utcát róttá. A tökepénzesnek lányai is voltak és különös szeszélyből csak ballábakat viseltek, nyilván előre érezve azt a terhet, amit valamikor el kell majd viselniök. Tudniillik ki volt mondva, hogy férjhezmenetelük esetére mindegyikükre egy emeletes ház esik.

A nyári szórakozásra is gondolva, tanyát vettek Tüsökszeresden, hátha ott ráakadnak az elkallódott jobb lábakra.

Tótpál Vince már fuvarban állott és a vasuti állomáson tömte a pipáját, amikor a Kucsora-kisasszonyok elhelyezkedtek az ülésen.

— Kigyűnnek-e a nyáron is? — kérdezte Vince.

— Oh igen!

— Hát lehet! — adta meg az engedélyt Vince s ostorával szeliden megérintette a Táltost.

— No, — mondta Vince — ördög az anyádba, mit bámulsz?

Táltos megrázkódott, újból elhatározta, hogy megy, hanem azért inkább csak maradt, most már huzamosabban tekintve hátra.

— Mit nézel, azt mond már meg, mit nézel! — ordította Vince sűrű ostoresapások mellett.

De kérdezhetette Táltost, azon nem fogott se szó, se ostor. A végén lefeküdt a homokba és ezzel befejezte a vitát. A két Kucsora-kisasszony kénytelen volt leszállni s gyalog indult a tanya felé, ahol nagy multságok ígérkeznek nyárára, csak hogy Táltos nélkül.

Mert a ló azon éjszakán eltűnt s azóta nem lehet Tótpálnak szavát venni. Hová lett a derék állat, az utolsó Árpád-korabeli műemlék? — nem tudja senki. Vince saját felesége, igen busulva az eseményeken, azt beszéli, hogy világgá bujdosott, mert ilyen végtelen sulyt, mint a Kucsora-kisasszonyok, nem akart egész nyáron át cipelni.

Lim.

HALPAPRIKÁS!

Az ujjonnan átalakított **Városligeti mulatóban** kellemes szórakozást nyújt **vasárnap**

ÉRDEKY JÓZSEF

vendéglős, miután fényes tűzijáték, léggömb feleresztés és egyéb multságos dolgok szemlélésében részesíti az üdülni vágyó közönséget. Jó tamburazenéről és tisztán kezelt italról gondoskodva

Vasárnap délután és este!

Mi a különbség?

— *Mi különbség van a kézműves és a házaló zsidó között:*

— *Semmi, mind a kettő: Handlő.*

HARCI DAL.

Vitézek mi lehet,
E széles föld felett,
Szébb az albán végeknél?
Máris egy jó meleg
Rüsztingot rendelék
A legelső végeknél.
S jelentkezem szépen
Vig önkéntesképen
Illetékes bégeknél.

Megyek Durazzóba,
Az lesz ám a próba!
Megállom-e a sarat?
Itt bankpraxi voltam,
Tengődtem félholtan,
S jött az albán szavalat;
Pályát változtatok,
Háttha fényt hozhatok,
Fejemre e harc alatt?

Öltözve vattába,
Megyek a csatába,
Bandázs nélkül nincs csata;
Reklámot is kapok,
Rólam szól a lapok
Albáni rovata,
Albánok, felbánok,
Veletek elbánok.
Zeng már a kürt, ratata!
Hol van az a csatata?

Jogerős.

- A Lebersaft sógorom három évre visszavonul az üzlettől.
- Nem hiszem... Már sokszor mondta, még sem tette.
- De most a törvényszék mondta ki.

Az esti korzón.

Az áldott jó, forró nyári nap ellen-ségei könnyed vacsora utáni toalettben jönnek elő, hogy társas életet éljenek városunk főterén.

Fiatál, üde leányok hangosan kacagva a tőlük már megszokott fiatal-emberekkel, cselédkérdéseket, szomszédék ügyét-baját tárgyaló mamák a tőlük már megszokott férjek nélkül rójják az „Otthon” előtti oldalt, miközben anyagi hátterü megjegyzéseket eszközölnek ama flancok felé, akik a kávéház strandján szalmán szivják az üdítő italokat, arról tárgyalván, hogy ki hol nyaral, ki honnan marad itthon az idej nyáron.

Őszbevegyült, potrohot eresztett, súlyos válságokat átélt atyák a belső termekben verik a lórumot s „benne vagyok az egyenesben” kezdetű harci ordításuk megrezegteti az épület érzékeny ablakait.

A terrasról párjukat kereső nemrég-érettségizettek legeltetik az est méla homályában szemüket, amely idegesen vizitel végig a korzó minden ködbevesző csoportján, nem jön e köztük — az illető.

Jönnek mennek az emberek, vidáman, gondtalanul, fájramt utáni kereskedők és segédkereskedők vékony pálcákkal hadonászva.

Egyik gyógyszertár előtt lehango-lóan szegényes kép. Egy nagyon viseltes férfi, egy soványságában kornélküli, lestrappált asszony, a férfi karján egy ványadt, sáppadt gyerek, kis karton ru-

KOSÁR-NAPTÁRAK 1915. ÉVRE GYÁRI ÁRBAN

Tisztelettel értesitem Makó város és vidéke t. kereskedőit, hogy az újévkor ajándéku szolgáló **fali (kosaras) naptárakból** nagy **cégnymással** ellátva igen jutányos árbán szál-raktárt rendeztem a be és azokat színes kivitelű minták már megtekinthetők főteri papirkereskedésben. A naptárak teljesen felszerelve december hónap második felében kerülnek szállításra. Szives megrendelést kérve, vagyok teljes tisztelettel: **KOVÁCS ANTAL** papirkereskedő **MAKÓ :: FÖTÉR.**

hájának esti hüvösét nagy keszkenő pótolja. Sáppadt, viaszosan sárga az arca, egy üres cérnakarikával — szegény ember gyermekének játékaival — szóra-kozik.

Az anya félénken bemegy a patikába és bátortalanul nyújtja a receptet. A segéd ur átveszi, míg az orvosság elkészül, a család letelepszik a patika kőlépcsőjére.

A korzó könnyen hangulatba jövő népe megáll a szomoru kis csapat előtt és résztvevően kérdi:

— Beteg a gyerek?

— Tüdőgyulladás van. Most jövünk a doktortól.

Jólelkű nénik krajcárkát, sőt fehér pénzt is adnak a szomoru ártatlan gyerekeknek, míg a mindenütt jelenlévő tanácsadók gondosan figyelmeztetik az atyát, hogy ha már felcipelte a beteg gyereket Honvédból és nem hagyta otthon, huzza össze rajta a nagykendőt, a tüdőgyulladással nem jó tréfálni.

Azután mennek tovább az emberek. Vidámság, kacagás hallatszik mindenfelől ismét, csak a kávéház terraszán hallatszik, hogy tüdőgyulladásos . . . szegény . . . hja, a szegény ember.

Az emberek kezdik érezni, hogy van még boldogság, csak nyomoruságot kell látni, hogy boldogságot érezzen az ember . . .

A napilapokban új szenzációk, új téma, a falak mellett huzódva vonul a szegényes csapat. Az apa viszi a fiókját, az anya, mint egy aggódó veréb, tipeg utána az éjszakában, a gyerek szösze fejét ráhajtja az apja vállára, reszket . . . didereg . . . fázik.

A nagykendőt, huzza össze a nagykendőt, hallatszik megint a járókelők gondos figyelmeztetése.

Megy, bandukol a szájalmas, szomoru család, az apa vékony kabátja

szárnyával takargatja reszkető betegét.

A sarkon csak nehezen tudják kikerülni az egymástól bucsuzkodó társaságot . . .

— Aztán küldjön anizot a Lidóról, kiáltja valaki.

Lassanként elcsendül az esti korzó.

Pista a tyukolban.

Pista a család szemefénye, jó és engedelmes gyerek, de mintha kicseréltek volna, amióta a nyaralóba került az anyjával. A szegény mama, aki hetenkint öt napig tartó szalmaözvegységre van kárhóztatva, egyedül kénytelen a gyermeknevelés nehéz feladatait megoldani, nem bír már Pistával. Végleg kifogyott minden fenyegetésből, minden büntetésből.

— Pista, ha nem viseled jól magadat, bezárlak a tyukketrecbe.

Ez az utolsó argumentum, de nem használ semmit. Pista épp úgy rosszalodik, mint annak előtte.

Az elkeseredett anya ekkor merész gondolat: be fogja váltani fenyegetését. Az elhatározást követte a tett és Vista néhány perc múlva bent kuporgott a tyukketrecben, amelyben történetesen nem voltak szárnyasok.

A fiu megdöbbsent az első pillanatban, de a következőben már torkaszakadtából kiáltozni kezdett.

— Jól van, bezárhatsz, de tojást azért nem fogok tojni neked!

A honorárium.

János gazda: Mit számít az ügyvéd ur a fáradságáért?

Ügyvéd: Hát tudja mit János gazda, mivel az apját olyan jól ismerem, mindössze háromszáz koronát fizet.

János gazda (félre): Ezer szerencse, hogy az öregapámat nem ismerte.

Volt szerencsájük . . .

Örömmel jelentjük, hogy a nem éppen sűrű magyar specialitások: a makkói hagyma, a szegedi halászlé, a debreceni mézeskalács, a pozsonyi patkó, a kabai asszony, a suhai malom és a mándoki fene mellé megszületett a *halasi szerencse is*. Tessék tudomásul venni, hogy ha valaki tengelyt akaszt a felebarátjával, azért nem muszáj az egész martiológiát végig káromkodni, elég neki annyit mondani:

— Legyen szerencséd, mint Halasnak!

Halason ugyanis az történt, hogy a trónörökospár tragikus halálát gyászistenisztelettel siratták meg a reformátusok is, meg a katolikusok is. Erre az alkalomra két meghívót szerkesztettek az egyházi férfiak. Az egyik így hangzik:

Fölvívás!

Tisztelettel értesitem, hogy a halasi ref. egyház a Ferenc Ferdinánd trónörökös ő fensége és neje Hohenberg Zsófia hercegnő galád orgyilkos kéztől származott halála alkalmából f. hó 3-án délután 4 órakor a ref. templomban gyászistentiszteletet tart, melyre az idő rövidsége miatt ez uton van szerencsém meghívni.

Silling Ede,

polgármester, főgondnok.

A katolikus egyház plébánosa se adta alább, hanem a következő sorokban hívta föl a hiveit a gyászünnepre:

F. hó 4-én, szombaton délelőtt fél 9 órakor, a helybeli róm. kath. templomban a megboldogult trónörökospár lelke üdvéért ünnepélyes gyászistentisztelet tartatik, melyre ezennel van szerencsém tisztelettel meghívni.

Gulyás Ferenc,

plébános.

Ezek az urak vanszerencsémeknek akkor, a mikor ilyen szomorú, szerencsétlen alkalom adódott a templomi ceremóniákra. Ha nem Halason, hanem Szerajavóban élnének, bizonyára már le-tartóztatták volna szegényeket, akik nem összeesküvők, nem anarchisták, nem királygyilkosok ugyan, hanem ártatlan, de udvarias emberek, akik annyira megszokták a vanszerencsémézést, mint az egyszeri ember a gratulálást.

— Képzeld, meghalt a felségem.

— Ah, ehhez igaz szívből gratulálok — áradozik az egyszeri ember.

Hát így áradoznak a derék halasiak is, akiket csak a legfőbb leirat menthet valamennyire, amit a Montenuovo ur kapott. Abban is az van — bizonyosan a jámbor fordító stilművészete révén — hogy „szívesen ragadom meg az alkalmat“ a köszönet mondásra.

Koldusasszony.

Sorjában állanak egymás mellett koldusok a templom előtt. Van közöttük mindenfajta az emberi nyomoruságok képviselői közül. Az egyik siket, a másik vak, a harmadik néma, a negyedik sánta és ki tudná még felsorolni a sokféle szenvedőt.

— Mi az, te most siket-néma lettél, a múlt héten még vak voltál?

— Igen, de kénytelen voltam más nyomoruságot választani, mert mig vak voltam, nekem adták az összes aradi lyukas krajcárokat.

Az iskolában.

Egy fiú, kinek szomszédja Szél János volt, panasza ment a tanítóhoz, mondván:

— Tanító ur kérem, a Szél nagyon háborgat.

A tanító rámondul:

— Disznó, miért zabálsz anyyi babot.